

ՕՐԵՐՈՒ ԱՏՈՒԵՐԸ

Կարծր, անալալ
Այս կարգերու տեսիլն ապրած՝
Վերադար
Մենութեանըս ողբանըսագ
Ալիքներէն ծըփեցայ .
Օ, գըքութիւն,
Անարեւ ջուրերուս եզերքը
Միմիայն տաղտուկներ անեցան,
Ու ցուրտ հովեր մահաշունչ,
Կրակներուս վրայ փըշեցին .
Անարեւ ջուրերուս եզերքը
Միայնակ սի'րտս կը հիւծի:
Տիեզերքի պա՛ր ընթացիկ
Ուր լիւզ կուգան
Հաշիշ բոյրեր, կախարդ գոյներ
Եւ կանացի պերն կեցուածքներ,
Մըշուշ մը կայ ձեր եւ իմ մէջ
Եւ տխրութիւնը գոր լացի :

* * *

Երբ ապրելու մղձաւանջով բընակուած՝
Կը զարնեմ ճակտիս, կը կշռեմ զԱստուած
Որ արեանս մէջ խուլ կը հնչէ,
Երբ քայքայուած աւերներու կ'այցելեմ
Որոնց վըրայ գիշերը դեռ կը սպասէ,
Յուշերուս հետ խոհերս ի՞նչպէս պատուաստեմ:
Փամանակի քեւերուն տակ եթէ սահիմ,
Վաղը քեւերս պայծառ օդին մէջ երեսի .
Թերեւս հասած մինչեւ եզրը խորխորատի,
Ետիս դառնամ, արծաթ ձեւեր շուրջըս յածին,
Եւ արեւոտ բռնեմ ձեռքէն իմ երազին .
Սակայն անգէն, օրերէն վեր ի՞նչպէս մագլիմ:

* * *

Ուրեմն ինձի տրուած էր անգուսպ սիրով սարսըռալ
 Ի տես մէկուն համագոր իմ դարաւոր երագին.
 Ուրեմն ինձի տրուած էր երջանկութիւնն այս օրհնեալ,
 Շնչել տեսիլն իմ բուրեան գոր օրերըս հիւսեցին:

Ի՞նչպէս պատմեմ ըզզլխանքն իր գիծերուն անքերի.
 Աչքեր ունի, խորո՛ւնկ ծով ուր գիշերը կը յածի,
 Շունչը համակ մուշկի բոյր, ձայնը փաղցրիկ մեղեդի,
 Անհուն ժըպիտ մ'իւր շուրթին՝ ուր մայիսը կը ծաղկի:

Եթէ յանկարծ ան փալէ, իր հետքերուն շրնորհէն՝
 Պիտի մարգեր դալարին, բիւր ծաղիկներ սէր շնչեն,
 Եւ հայեացքին մոգութեամբ հողմերն ի սպառ խաղաղած

Պիտի ուզեն երկարել տենդն այս յըդի, հոգեխանձ:
 Ուր պըտուղներ ծանրացած ճիւղերէ վար կը կախուին
 Եւ քոչուններ օդայած անուրջի մէջ կ'օրօրուին:

* * *

Ստուերոտ փայայրներու գաղջ գիշերին մէջ ի՞նչ կը տեսնես,
 տերվի՛շ, երբ աչքերդ ծխացող չպուխիդ ծուէններուն կը հետեւին:
 Գիշերը, անապատը ի՞նչ կը պատմէ քեզ երբ աստղածոր երկնքի
 տակ աւազին հատիկները մանր աչքերու պէս կը փայլին:

Միջոցին մէջ երբ հովերը իրարու կը բաղխին, անապատը կը
 վրդովի, բոյսերը կը կֆին աւազախառն փամփներու շառաչուն ապ-
 տակին տակ, կիսախուփ աչքերդ ի՞նչ կը տեսնեն, ըսէ՛, տերվիշ:

Ընչափաղջ ազգերու ծարար չէ որ գիւս հոս է բերեր. փաղափնե-
 րու հիւանդ արեւին տակ, մեքենաներու ճոխնչին, ծուխերուն ու փո-
 դոցներէ բարձրացող փռչիներուն մէջ կորսուած իմ աստուածատուր
 խաղաղութիւնս ես կը փնտռեմ:

Ու տե՛ս, կը պատռեմ փաղափացիի յաւակնութիւններս, կը մեր-
 կանամ արեւուն տակ, ու կ'ուզեմ որ արեւի վերջին շողերուն հետ
 երկարող սրինգիդ քաւ հառաչանքներուն վայրի ուրախութեան մէկ
 փոքր ինչը տաս ինձի, ո՛վ անապատի արեւախանձ եղբայր:

Պէյրուք

ԳՐԻԳՈՐ ԿԻՒԼԵԱՆ